

Predikan av Jenny Arnerlöf – Andra advent – 2023

Advent är mycket mer än nedräkningen till julen. Det markerar början av ett nytt kyrkoår – och är då kyrkoårets första säsong. Varje säsong i kyrkoåret har något viktigt att lära oss om livet med Kristus. Bland advents viktiga läror är hur man lever med frid och i hoppfull förväntan på Gud i en våldsam och oberäknelig värld. Det kommer först för att kyrkans huvudaktivitet även i ordinarie tid är att vänta på Gud. Som vi säger i trosbekännelsen väntar vi på att Kristus ska komma igen för att döma levande och döda. Vi väntar dock inte på den dagen som om han är helt frånvarande nu. Kristus är alltid bland oss på samma sätt som Guds rike är en alltid närvarande möjlighet som kommer till uttryck på uppenbara och samtidigt subtila, konkreta sätt. Jesu stora budskap var att Guds rike är nära. När han sade det menade han inte att det är på väg och snart är här. Han menade att det är här, nära till hands, men om inte vi söker efter det är chanserna små att vi kommer att se det.

Guds rike bröt fram där Jesus bokstavligen och metaforisk öppnade ögon på blinda människor, gav döva hörsel, helade de lama och hjälpte de stumma att få sin röst. Det bröt fram när korrupta människor ångrade och ändrade sig och där de som levde på marginalerna inkluderades i samhällets stora gemenskap.

I advent fokuserar vi på hur vi som kyrka tar oss an uppdraget att leva i aktiv väntan på dagen när Guds rike ska uppenbaras i sin fullhet; dagen när allt som är fel och brusten i världen ställs till rätta. Och fastän vi väntar på den dagen, är Kristus och Guds rike också redan här, fördold och uppenbar. Syftet med advents tid är att skapa en störning i våra vanor och tankemönster som tvingar oss att ställa svåra frågor som kan hjälpa oss att söka Kristi och rikets fördold närvaro och se på livet med klarhet.

Bibeltexterna som vi läser under advent är ofta svåra texter som går stick i stäv med en mysig julstämning. Bibeltexterna själv vill störa oss och bland annat påminna oss om skillnaden mellan hopp och optimism, trygghet och

frid, lycka och glädje, tillgivenhet och kärlek. Texterna vill hjälpa oss utveckla en robust och uthållig tro. Inte en tro som lovar att göra oss till vårt bästa jag utan en tro som ger oss styrkan att möta det värsta som kan hända, för att vi lever i en värld där förr eller senare det värsta händer på olika sätt.

Även om inte alla såg eller hörde själva pressträffen, har nog ingen av oss missat att en pressträff om säkerhetsläget i vårt land hölls i fredags; ett slags uppföljning av den i augusti. Budskapet var som bekant "fortsätt att leva livet ostörd – gå på konserter, julhandla, och gör allt det andra som ni brukar göra denna årstid, men var observanta." Journalisternas frågor efter föredragningarna gick ut på att få så mycket konkret information som möjligt. Frågor som, "har faktiska terroråd hindrats under hösten?" och "Exakt var mellan nivå fyra och fem befinner vi oss?" tyder på antaganden att ju mer specifik information vi har desto tryggare känner vi oss; och ju större vår trygghet är desto större är vår frid. Reaktionen har varit mestadels lugna men också lite olustiga. Det är ironiskt att pressträffar som är menade att skänka trygghet, verkar mer effektiva på att göra oss oroliga.

En liknande reaktion kan man känna inför dagens evangelietext. För många har texter som evangelietexten vi hörde idag tolkats på sätt som väcker rädsla och obehag. Det är synd eftersom Jesu ord inte var menad att skrämja. Bildspråket han använder är inte menad att tolkas bokstavligt, men det säger något som astrofysiker i vår tid bekräftar – livet på jorden kommer inte att vara för alltid. Vi känner inte panik över detta eftersom det är otaliga ljusår bort. Reaktionen inför klimatkrisens effekter är dock lite annorlunda – många känner att framtiden är redan kört. Hur lever vi med hopp och frid, två av advents ledord, när vi ser katastrofer på horisonten, och även nästgårds där småbarn dör av krig och svält innan de har lärt sig att prata och räkna? Advent ber oss att allvarligt överväga sådana frågor.

Anledning till Jesus märkliga uttalande var att lärjungarna hade bett honom att ge dem ett tecken, om när en kommande kris skulle ske. Som journalisterna på pressträffen i fredags ville de ha mer information som skulle hjälpa dem vara beredda, och kanske även lite mer beredda än alla andra. Jesu svar på deras fråga var lång och indirekt; vi bara hörde en del av det. De begärde tecken för att veta när en specifik krissituation skulle ske, men Jesus visste att tecken om en specifik kris inte var vad de behövde i första hand. De behövde förstå vad som skulle hjälpa dem att ta sig genom alla kriserna som livet skulle kasta mot dem med en frid och ett hopp som tål stryk.

Deras samtal skedde under veckan före korsfästelsen, som var en kris av kosmiska proportioner. När man läser evangelierna är det tydligt att Jesus visste vilken kris som väntade honom i Jerusalem, och han försökte inte undvika den. Hans kris var ju unik i världshistorien. Det är svårt att sätta ord på signifikansen i att källan till allt liv går in i döden för att besegra den och relativisera dess makt. Därför tar Jesus till sig ett apokalyptiskt eller poetiskt bildspråk för att säga att allting kommer att gå fel och människor kommer att bli förskräckta. Men när det värsta sker ska ni varken drabbas av panik eller sjunka ihop. När allting går fel är dags att fästa vår blick på den uppståndne Kristus och hans rike som har nedflyttat dödens makt från den mäktigaste till den näst mäktigaste kraften i världen.

Jesus lovade inte lärjungarna att de skulle komma undan svårigheter och döden. Han sade att när allt förgår är hans ord kvar. Hans alfa och omega skaparord som fick världen att bli till är vad som kommer att rädda oss alla från döden en dag. Jesu kris var krisen som kan rymma allas våra livskriser och besvikelser och sätta dem i kontakt med uppståndelsens livgivande kraft. Hopp, frid, glädje och kärlek är robusta känslor, de är trons känslor

och uppståndelsens känslor som inte kan förstöras av kris och svårigheter. Det finns psalmer som Sorgen och glädjen de vandra tillsammans (inte sorgen och lycka som är okompatibla) för att vi kan bedrövas över något som händer men känna en bärande glädje över att Gud är verksam med att hela världen. Tecken på det är som den ljusa grönskan vid första lövsprickningen.

Genom att tackla och garantera vår räddning från den största krisen av dem alla – döden, har Jesus även relativiserat livets halv-kriser. Halv-kriser är sådan som smakar av döden – relationer och drömmar som dör eller jobb som vi förlorar. Advents budskap är att Jesus själv och hans rike är vår enda säkra källa och fundament till frid och livsmod. Han är den som kan förvandla världens och våra sår till bördig mark där något gott och nytt kan växa fram. När vi kan möta tanken på vår egen dödlighet med hopp och frid, kan vi även ha nära till andra i deras stunder av svårighet och mörker. Det är ett av de viktigaste sätten som Kristus gör sin närvaro känd i världen; genom människor som öppnar sig för honom och sedan förmedlar hans omsorgsfulla närvaro till andra.

”Var på er vakt” var också Jesu befallning. Använd inte omåttlighet som ett sätt att glömma bort livets kriser och ängslas inte så att du tappar fokus på den som kan ge dig en aktiv och livskraftig frid i varje situation som uppstår. Var inte rädd att möta mörkret – det som finns inuti oss alla och det som finns i världen. För att Gud i Kristus har besegrat mörkret. Han fanns före allt, ska finnas efter allt och vill hjälpa oss genom varje kris vi möter.